

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 474/2011-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti Ing. J. T., V., zastúpeného spoločnosťou JUDr. M. P., advokátka, s. r. o., Ž., v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. M. P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 90/2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 90/2007 porušené bolo.

2. Ing. J. T. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý uhradiť Ing. J. T. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právnej zástupkyne spoločnosti JUDr. M. P., advokátka, s. r. o., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 474/2011 z 26. októbra 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. T., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 90/2007 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 30 P 337/2007).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že manželstvo sťažovateľa bolo rozvedené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 18 C 33/2007 z 5. októbra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť

31. októbra 2007. Maloletá dcéra bola na čas po rozvoze manželstva zverená do osobnej starostlivosti matky a sťažovateľ bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 10 000 Sk mesačne, pričom bol zároveň zaviazaný prispievať na tvorbu úspor pre maloletú dcéru sumou 10 000 Sk mesačne. Od 1. decembra 2007 je sťažovateľ nezamestnaný, a preto 4. decembra 2007 podal okresnému súdu návrh na zníženie výživného na maloletú dcéru na zákonné minimum. Konanie o tomto návrhu sa vedie pod sp. zn. 15 P 90/2007. Sťažovateľ uvádza, že od podania návrhu až do 22. júla 2010 nebolo vo veci nariadené žiadne pojednávanie. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okrem už uvedeného pojednávania sa vo veci uskutočnili pojednávania 11. januára 2011 a 12. júla 2011.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 2. septembra 2011. V jeho prílohe predseda okresného súdu predložil súdny spis a podrobnú chronológiu úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Návrh na zníženie výživného bol na súd osobne doručený dňa 4.12.2007. Bol spojený s vtedy ešte neskončenou vecou, predmetom ktorej bolo zverenie maloletého dieťaťa do výchovy a opatery a určenie výživného. Predmetný návrh je vedený pod sp. zn. 15 P 90/2007.

10.12.2007 bol maloletej M. T. ustanovený opatrovník na zastupovanie maloletej v konaní o zníženie výživného a zároveň bolo doručené odvolanie matke dieťaťa Ing. M. T. PhD. I kolíznemu opatrovníkovi na vyjadrenie,

10.1.2008 bolo prostredníctvom právneho zástupcu doručené súdu vyjadrenie matky dieťaťa k Vášmu odvolaniu,

14.1.2008 požiadal právny zástupca navrhovateľa o nariadenie termínu pojednávania,

25.1.2008 bolo vyjadrenie matky zaslané kolíznemu opatrovníkovi,

25.1.2008 bol spisový materiál predložený KS Žilina za účelom rozhodnutia o odvolaní proti rozsudku zo dňa 11.10.2007,

31.3.2008 právny zástupca navrhovateľa požiadal opätovne o nariadenie termínu pojednávania v čase keď sa spis nachádzal na KS Žilina,

9.5.2008 KS Žilina vrátil tunajšiemu súdu spisový materiál po rozhodnutí o odvolaní o výživnom,

3.6.2008 sudca dal kancelárii pokyn na vyžiadanie správ potrebných na rozhodnutie správy boli do spisu postupne doručované v čase od 12.6. do 17.6.2008

19.6.2008 bol doručený prostredníctvom Vášho (sťažovateľa, pozn.) právneho zástupcu návrh na vydanie predbežného opatrenia,

25.6.2008 bol v konaní o vydanie predbežného opatrenia maloletému dieťaťu ustanovení opatrovník, bol návrh doručený matke a zároveň boli vyžiadané správy potrebné na rozhodnutie o vydanie predbežného opatrenia,

29.7.2008 bolo rozhodnuté o návrhu na predbežné opatrenie uznesením, bol navrhovateľ zaviazaný platiť na mal. M. výživným v sume 738,- Sk a nebol povinný prispievať na tvorbu úspor pre maloletú sumou 10.000.- Sk mesačne.

5.8.2008 podala matka dieťaťa prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie,

6.5.2008 bolo odvolanie matky doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa na vyjadrenie,

22.8.2008 bolo súdu doručené vyjadrenie otca,

25.8.2008 bol spis predložený Krajskému súdu Žilina,

14.1.2009 sa spis vrátil tunajšiemu súdu - návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol,

15.1.2009 sa rozhodnutie KS Žilina doručovala účastníkom konania,

27.4.2009 spis bol predložený MS SR za účelom vyriešenia podania poslankyne NR SR K. T. - interpelácia ministra spravodlivosti SR,

26.5.2009 bol spis vrátený OS Žilina,

3.6.2009 sudca vyžiadal správy od príslušných inštitúcií,

12.6.2009 bol súdu doručený navrhovateľom návrh na vydanie predbežného opatrenia - zníženie výživného a zánik povinnosti prispievať na tvorbu úspor pre maloletú,

7.7.2009 súd uznesením rozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia - otec nie je povinný prispievať na tvorbu úspor, vo zvyšnej časti súd návrh zamietal,

23.7.2009 bolo prostredníctvom právnej zástupkyne matky dieťaťa podané odvolanie,

29.7.2009 bolo odvolanie matky zaslané Vám a kolíznemu opatrovníkovi na vyjadrenie,

14.8.2009 bol spis predložený Krajskému súdu Žilina na rozhodnutie o odvolaní,

28.9.2009 bol spis vrátený OS Žilina - KS Žilina návrh otca, aby nebol povinný prispevať na tvorbu úspor zamietol,

30.9.2009 bolo rozhodnutie krajského súdu doručované účastníkom konania, 22.7.2010 termín pojednávania, pojednávanie bolo odročené na 9.9.2010,

7.9.2010 sa ospravedlnil z účasti na pojednávaní právny zástupca matky pojednávanie bolo odročené na neurčito,

14.9., 23.11.2010 požiadala právna zástupkyňa navrhovateľa o určenie termínu pojednávania,

11.1.2011 termín pojednávania, bolo odročené za účelom vyžiadania správ,

14.3.2011 sudca určil termín pojednávania na 19.4.2011,

18.4.2011 právna zástupkyňa navrhovateľa požiadala o odročenie pojednávania pojednávanie dňa 19.4.2011 bolo odročené,

3.6.2011 sudca určil termín pojednávania na 12.7.2011,

11.7.2011 požiadala právna zástupkyňa matky o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní so žiadosťou o odročenie,

pojednávanie dňa 12.7.2011 bolo odročené,

21.09.2011 vytýčený termín pojednávania na deň 10.11.2011,

10.11.2011 vyneseny rozsudok,

17.12.2011 rozsudok nadobudol právoplatnosť.“

Uvedené údaje o doterajšom priebehu posudzovaného súdneho konania sú zhodné so zisteniami ústavného súdu z predloženého súdneho spisu.

K obsahu sťažnosti predseda okresného súdu uviedol, že *„k vyjadreniu terajšej zákonnej sudkyne nemám čo dodať. Konanie pôvodného zákonného sudcu bolo v sťažnostnom konaní I SprS 304/2011 vyhodnotené ako neefektívne.“* .

K vyjadreniu predsedu okresného súdu zaujala právna zástupkyňa sťažovateľa stanovisko doručené ústavnému súdu 12. januára 2012, v ktorom uviedla, že *„z vyjadrenia Okresného súdu v Žiline zo dňa 20. 12. 2011 vyplýva, že postup súdu v predmetnom konaní, č. k. 15 P 90/2007 bol neefektívny, dôsledkom ktorého sú viaceré prieťahy v konaní*

a porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“. Zároveň v stanovisku právna zástupkyňa žiadala „ústavnej sťažnosti v celom rozsahu vyhovieť“.

Okresný súd, ako aj sťažovateľ vo svojich vyjadreniach súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ sa z rovnakých dôvodov domáha aj vyslovenia porušenia práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ

ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 253/04)

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania je návrh na zníženie výživného. Tento druh konania je bežnou agendou všeobecných súdov a nemožno ho považovať za právne zložitý vzhľadom na existenciu početnej a ustálenej judikatúry týkajúcej sa sporov tohto charakteru.

V tejto súvislosti už ústavný súd viackrát uviedol, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniam o týchto vzťahoch majú príslušné súdy venovať mimoriadnu starostlivosť, pretože dĺžka napadnutého konania závažne ovplyvňuje zabezpečenie základných životných potrieb týchto detí (napr. I. ÚS 194/03).

Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že tento súd medzi veci, pri ktorých sa zohľadňuje aj predmet konania, zaraďuje aj vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, preto konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (H. v. Spojené kráľovstvo z 8. júla 1987, séria 120-A, § 85).

V zmysle uvedenej judikatúry konania tohto druhu si vo všeobecnosti vyžadujú mimoriadnu starostlivosť a promptnosť.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že sťažovateľ prispel k predĺženiu konania v predmetnej veci. Naopak, správanie sťažovateľa bolo aktívne, viackrát v priebehu konania žiadal o nariadenie pojednávania vo veci.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd vychádzajúc z predloženého súdneho spisu konštatuje, že prvé pojednávanie (22. júla 2010) vo veci sa uskutočnilo po viac ako dvoch rokoch a ôsmich

mesiacov od napadnutia veci (4. decembra 2007). Počas tohto obdobia okresný súd okrem doručovania písomností (vyjadrenia strán) raz vyžiadal správy od príslušných orgánov potrebných na rozhodnutie veci (3. júna 2008). Táto nečinnosť vo veci samej bola čiastočne spôsobená potrebou rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku z 11. októbra 2007, na tento účelom okresný súd zaslal súdny spis (25. januára 2008) Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktorý bol vrátený na okresný súd po približne troch mesiacoch (9. mája 2008), a takisto v súvislosti s dvoma návrhmi sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia (19. júna 2008 a 12. júna 2009) do rozhodnutia vo veci samej. Okresný súd po vydaní rozhodnutí o návrhoch sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia dvakrát predložil súdny spis krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaniach proti týmto rozhodnutiam okresného súdu. K návrhom sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia ústavný súd podotýka, že tieto sťažovateľ podával z dôvodu nečinnosti okresného súdu vo veci samej. Totiž, ak by okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa vo veci samej, stratilo by opodstatnenie navrhovať predbežnú úpravu pomerov účastníkov konania predbežným opatrením. Rozhodovanie okresného súdu o návrhoch na vydanie predbežných opatrení a predkladanie súdneho spisu v súvislosti s potrebou rozhodnúť o odvolaniach proti týmto rozhodnutiam okresného súdu (o návrhoch na vydania predbežného opatrenia, pozn.) a paralelnú nečinnosť okresného súdu vo veci samej počas tohto obdobia ústavný súd hodnotí ako neefektívnu činnosť, ktorá v konečnom dôsledku spôsobila dva a polročný zbytočný priesťah vo veci samej.

Vychádzajúc z uvedených zistení, najmä zaznamenananej nečinnosti okresného súdu v trvaní dvoch rokov a ôsmich mesiacov v posudzovanom súdnom konaní prebiehajúcim na jednom stupni, ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v tomto konaní došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie,

opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Keďže napadnuté konanie bolo ku dňu vydania tohto nálezu právoplatne skončené (17. decembra 2011, pozn.), ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 90/2007 konal bez zbytočných priet'ahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ktoré konkrétne odôvodnil v sťažnosti.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho nečinnosť a tiež neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde a všetky okolnosti daného prípadu vrátane správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľa si uplatnila trovy konania za dva úkony právnej služby (prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti), ktoré vyčíslila v celkovej sume 314,18 €. Právna zástupkyňa sťažovateľa je zároveň platcom DPH.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2010 v sume 741 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 123,50 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľa podľa vyhlášky aj nárok na náhradu režijného paušálu 7,41 € za jeden úkon. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, takto činí sumu 261,82 € zvýšenú o DPH, čiže spolu 314,18 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012